

Коледа със Спарки

Оставаха десет дни до Коледа. Целият 7а клас бе обзет от предпразнично настроение. Класната стая бе украсена още в края на ноември. Всички ученици се включиха в изработването на предмети за училищния коледен базар. Средствата щяха да помогнат на болно дете да получи лечение в чужбина, за да има и то своето чудо за Коледа.

Както всяка сутрин, така и тази Емо, Миро и Жоро отиваха заедно към училище. През нощта беше навалил сняг и сега всичко бе бяло и искрящо, сякаш напомняше за предстоящия празник. Момчетата искрено се забавляваха, целейки се със снежни топки. Изведнъж нещо привлече вниманието им. На отсрещния тротоар друга група момчета също се забавляваха с едно малко кученце. Те подритваха и хвърляха животинчето в снега, като се превиваха от смях на опитите му да излезе от прясната. Беззащитното животно беше мокро, трепереше и скимтеше жално.

Тримата приятели се приближаваха до групата и хулиганите веднага побягнаха. Емо извади кутрето от снега, но сега трябваше да се погрижат за него. Не можеха да го оставят на улицата в това безпомощно състояние. Наблизо имаше ветеринарна клиника, но момчетата не знаеха дали ще имат достатъчно пари, за да заплатят. Събраха джобните си и отидоха в клиниката.

След обстоен преглед лекарят каза, че животинчето е измръзнало и уплашено. Добави, че то се нуждае от топъл дом и вкусна храна. Предложи на тримата приятели да оставят кученцето в клиниката три дни и ако дотогава не му намерят дом, животното ще бъде настанено в приют.

Момчетата отидоха на училище, но мисълта, че трябва някак да помогнат на животинчето не им даваше мира. Най – угрижен беше Емо. Той мечтаеше за кученце, откакто беше в първи клас, но родителите му не бяха съгласни. Сега у момчето отново се разпали желанието да си има домашен любимец и в сърцето му се появи слаба надежда.

Когато тримата разказаха на съучениците си, всички решиха, че е най-добре да потърсят стопанин за кученцето, като разлепят обяви из целия град. Изработиха ги след часовете и всеки ги разлепи в своя квартал.

Само Емо не залепи обява. Той тайничко се надяваше, че никой няма да поиска да осинови кученцето. Ходеше всеки ден след часовете да го вижда в клиниката. Говореше му като на приятел, милваше го, дори му измисли име – Спарки. Когато отиде на четвъртия ден, кутрето вече не беше там. Емо реши, че е настанено в приют и си помисли, че и там ще може да ходи, за да го вижда. Тогава влезе лекарят и с широка усмивка съобщи на момчето, че Спарки вече си има дом. По – голямо разочарование Емо не беше изпитвал досега! Доплака му се. Излезе и тръгна към къщи. Не го радваха нито снегът, нито коледните светлини по улиците. Сякаш празникът загуби смисъл.

Настъпи денят на Бъдни вечер. Всяка година в дома на Емо на този празник се събираше семейството. Идваха баба му и дядо му от село, стринка му и чичо му с братовчедите, баба Данче, която живееше сама, недалеч от Емови.

Родителите на Емо се започваха с подготовката поне ден по-рано. Майка му приготвяше традиционните сарми, боб и пълнени чушки. Замесваше содена питка и заедно със сестричката на Емо я украсяваха. Изобразяваха грозд, жито, слънце и символа на християнската вяра – кръста. Разбира се, не пропускаха да скрият в погачата паричка. На когото се падне паричката, той ще има късмет през цялата година. Емо и баща му пък се заемаха с украсата на дома. Коледното дръвче обикновено отдавна вече е украсено, но винаги могат да се добавят коледни светлини и да се помогне с

подреждането на трапезата. Когато гостите пристигнеха, цялата къща трябваше да е украсена и да ухае вкусно.

Тази година в деня на Бъдни вечер баба Данче се обади да предупреди, че ще доведе приятел, когото не може да остави сам вкъщи. Всички се изненадаха много, тъй като баба Данче живееше сама.

Настъпи празничната вечер и гостите запристигаха. Всички носеха домашно приготвени ястия за трапезата и подаръци за децата. Стана шумно и весело. Дойде и баба Данче, натоварена с чанти и кошница в ръка. Тя повика Емо да ѝ помогне с багажа и го предупреди да внимава с кошницата – да не я изтърве. Емо внесе чантите на баба си в кухнята и внимателно остави кошницата на масата. Тъкмо щеше да се върне при другите, когато му се стори, че кошницата помръдна. Спря се с любопитство и внимателно повдигна капака. Занемя от изненада. Отвътре го гледаха блестящите и благодарни очи на Спарки. Момчето не знаеше какво да каже, идеше му да заплаче от радост. Не знаеше как се е озовало кученцето при баба, но това нямаше значение. Важното беше, че чудото се случи – той отново намери Спарки!

По-късно, докато разговаряха около трапезата, баба Данче разказа на всички, как придружила до ветеринарната клиника своя съседка, която водела на преглед хамстера си. Оказала се същата клиника, в която момчетата оставили кученцето. Като видяла малкото животинче, баба Данче толкова го харесала, че решила да си го вземе вкъщи. И без това живеела сама, така поне нямало да е толкова самотна. И така малкият Спарки се оказа приятелят, когото баба не можеше да остави сам у дома. Тази вечер той се превърна в център на внимание. Децата му се радваха и искаха да играят с него. Той въртеше опашка и ги близваше радостно по нослетата.

Разбира се, нищо не можеше да се сравни с щастието на Емо. Той вече имаше домашния любимец, за който мечтаеше, макар да го получи по малко по-различен начин. Спарки щеше да живее с баба, а Емо често да ги посещава. Така старата жена нямаше да е толкова самотна, а кученцето получи дом и грижа, Емо пък сбъдна отдавнашна мечта. Коледното чудо се прояви чрез споделената любов и грижа към ближния.

Автор: Преслава Светлозарова Маринова, 7 клас-13 години
Град Русе, ОУ „Ангел Кънчев“, ул. „Българска моравя“6
Преподавател: Денислава Великова
Тел.:0878313255